

DELEGATURA

UOKiK w KATOWICACH

Katowice, dnia 2008-12-31

RKT – 61 – 12/08/HS

DECYZJA Nr RKT - 113/2008

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm. Dz. U. z 2007r. Nr 99, poz. 660 i Dz.U. Nr 171, poz. 1206) i § 7 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 17 lipca 2007r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 134, poz. 939),

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 26 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Myszkowskiej Telewizji Kablowej Sp. z o.o. z siedzibą w Myszkowie przy ul. Leśnej 7/6 - **uznaje się za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki polegające na** stosowaniu w umowach abonenckich zawieranych z konsumentami postanowień wzorca umowy, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), których treść jest następująca: „(...) **Operator zastrzega sobie prawo zmiany cen (...)**” oraz „**Zmiana ceny abonamentu do umowy abonenckiej nie stanowi zmiany warunków umowy**”, co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **i nakazuje się zaniechanie ich stosowania.**

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów - po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko Myszkowskiej Telewizji Kablowej Sp. z o.o. z siedzibą w Myszkowie przy ul. Leśnej 7/6 - **uznaje się za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki polegające na:**

1. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach abonenckich z konsumentami oraz w regulaminie informacji o zakresie obsługi serwisowej, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 3, a także art. 60 pkt 4 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
2. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach abonenckich z konsumentami informacji o czasie trwania umowy oraz warunkach przedłużenia i rozwiązania umowy, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 5 ustawy z dnia 16 lipca 2004r.

- Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
3. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach abonenckich z konsumentami informacji na temat wysokości kar umownych należnych konsumentom w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej oraz nie określenia w regulaminie zasady wypłaty kar umownych, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 6, a także art. 60 pkt 3 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
  4. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach abonenckich z konsumentami oraz w regulaminie informacji na temat trybu postępowania reklamacyjnego, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 7 a także art. 60 pkt 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
  5. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach abonenckich z konsumentami informacji na temat możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 8 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
  6. pobieraniu opłat „w kwocie wynoszącej sumę opłat abonamentowych za pozostałe miesiące do końca trwania umowy” z tytułu rezygnacji przez konsumentów z umów zawartych na czas określony przed upływem czasu na jaki zostały zawarte, które to umowy są związane z przyznaniem konsumentowi ulgi w znacznie mniejszej wysokości, co pozostaje w sprzeczności z art. 57 ust. 6 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) i co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
  7. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w regulaminie do umowy abonenckiej informacji o zakresie świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 60 pkt 2 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
  8. naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w regulaminie do umowy abonenckiej informacji o standardowych warunkach umowy, w tym wskazanie minimalnego czasu trwania umowy, jeżeli taki został określony, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 60 pkt 5 ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

i stwierdza się zaniechanie ich stosowania z dniem 18.06.2008r.

III. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nakłada się na Myszkowską Telewizję Kablową Sp. z o.o. z siedzibą w Myszkowie przy ul. Leśnej 7/6, karę pieniężną w wysokości 3.500,- zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i pkt

2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I i II sentencji niniejszej decyzji.

III. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się Myszkowską Telewizję Kablową Sp. z o.o. z siedzibą w Myszkowie przy ul. Leśnej 7/6 kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się Spółkę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie 63 zł (słownie: sześćdziesięciu trzech złotych).

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także organem antymonopolowym) przeprowadzono postępowanie wyjaśniające (RKT-405-69/07/HS) w sprawie działalności Myszkowskiej Telewizji Kablowej Sp. z o.o. z siedzibą w Myszkowie przy ul. Leśnej 7/6 (zwaną dalej także Spółką). W toku przedmiotowego postępowania wyjaśniającego powzięto podejrzenie, że Spółka może stosować praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, wobec tego, postanowieniem nr 1 z dnia 02.01.2008r. (dowód: karty nr 1-2) wszczęto niniejsze postępowanie pod zarzutami opisanymi w punktach I i II sentencji tej decyzji.

W ramach prowadzonych czynności Spółka uznała zarzuty (dowód: karta nr 5) i od 01.02.2008r. stosuje zmieniony wzór umowy, regulamin i cennik (dowód: karty nr 50-57). Następnie rozesłała konsumentom zmieniony regulamin oraz cennik (dowód: karta nr 63). Spółka nie wymieniła umów zawartych z konsumentami na umowy z zastosowaniem zmienionego wzorca umowy obowiązującego od dnia 01.02.2008r. (dowód: karta nr 68). Pismem z dnia 18.06.2008r. Spółka powiadomiła Prezesa Urzędu o zakończeniu rozsyłania do wszystkich konsumentów zmienionego regulaminu i cennika (dowód: karta nr 68). Spółkę zawiadomiono o zakończeniu zbierania materiału dowodowego (dowód: karta nr 69).

Prezes Urzędu ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka wpisana jest do KRS pod nr 0000130682 (dowód: karty nr 21-26). Spółka prowadzi działalność na lokalnym rynku (dowód: karta nr 20) i pod nr 1439 wpisana jest do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych (dowód: karty nr 29-31).

Spółka do dnia 31.01. 2008r. stosowała:

- wzór umowy abonenckiej (dowód: karta nr 34),
- regulamin do umowy abonenckiej (dowód: karta nr 33),
- cennik Myszkowskiej Telewizji Kablowej (dowód: karta nr 32) – dalej zwane starymi wzorcami umowy.

Od 01.02.2008r. Spółka stosuje zmienione nowe wzorce umów o nazwie:

- umowa abonencka (dowód: karty nr 50-51),
- regulamin świadczenia usług radia i telewizji kablowej przez Myszkowską Telewizję Kablową Sp. z o.o. w Myszkowie (dowód: karty nr 52- 56),
- cennik usług (dowód: karta nr 57), określających prawa i obowiązki stron umowy.

Okoliczność stosowania ww. wzorców umownych, a tym samym postanowień z nich wynikających udokumentowano gromadząc umowy faktycznie zawarte z konsumentami (dowód: dotyczące starego wzorca umowy karty nr 14-16 i 37-39 oraz dotyczące nowych wzorców karty nr 52-60). W związku z tym, ilekroć w dalszej części decyzji będzie mowa o zapisach przedmiotowych wzorców należy przez to rozumieć także postanowienia umów rzeczywiście zawartych z konsumentami.

Według § 5 starego wzorca umowy o abonament – „(...) **Operator zastrzega sobie prawo zmiany cen.** (...)” a według § 7 „**Zmiana ceny abonamentu do umowy abonenckiej nie stanowi zmiany warunków umowy**” (dowód: karta nr 34). Faktyczne stosowanie powyższych klauzul abuzywnych potwierdzają umowy zawarte z konsumentami (dowód: karty nr 14-16 i 37-39). Spółka powiadomiła Prezesa Urzędu, że stare umowy pozostaną bez zmian (dowód: karta nr 63).

W umowach zawieranych z zastosowaniem starych wzorców brak jest następujących informacji o: zakresie obsługi serwisowej, czasie trwania umowy oraz warunkach jej przedłużenia i rozwiązania, wysokości kar umownych w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej oraz zasadach wypłaty tych kar, trybie postępowania reklamacyjnego oraz na temat możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Spółka przyznaje abonentom ulgi. W zawieranych z zastosowaniem starego wzorca brak informacji, że w przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, związanej z ulgą przyznaną abonentowi, roszczenie z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie nie może przekroczyć określonej w umowie równowartości ulgi przyznanej abonentowi. W regulaminie do umowy o abonament brak jest informacji o zakresie świadczonych usług telekomunikacyjnych, ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową oraz o standardowych warunkach umowy, w tym wskazania minimalnego czasu trwania umowy (dowód: karty nr 32-34). Powyższe ustalenia potwierdzają umowy zawarte z konsumentami (dowód: karty nr 14-16). W pkt. 3. regulaminu zawarto postanowienie, że „w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy Abonent zobowiązuje się do zapłaty kary umownej w kwocie wynoszącej sumę opłat abonamentowych za pozostałe miesiące do końca trwania umowy”. Spółka przesłała umowy zawarte z abonentami na czas określony, gdzie abonentom przyznano ulgi (dowód: karty nr 38-39). Według stosowanego przez Spółkę cennika przy zawieraniu umów na czas określony faktycznie przyznawana ulga dotyczyła opłaty aktywacyjnej wynoszącej 49 zł. Cena miesięczna w zależności od liczby zamówionych programów wynosi od 5 zł do 32 zł (dowód: karta nr 32).

Po wszczęciu przedmiotowego postępowania uznając zarzuty Prezesa Urzędu Spółka od dnia 01.02.2008 r. stosuje zmieniony wzór umowy oraz regulamin i cennik (dowód: karty nr 63). Następnie pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła Prezesa Urzędu, że rozesłała wszystkim konsumentom zmieniony regulamin i cennik (dowód karta nr 68). Nowy zmieniony wzór umowy stosowany jest przy zawieraniu nowych umów z konsumentami (dowód: karta nr 68). W umowach zawieranych z konsumentami z zastosowaniem zmienionego wzorca umowy nie ma kwestionowanych klauzul abuzywnych. Należy podkreślić, że Spółka nie wymieniła umów zawartych z konsumentami i w obrocie prawnym z konsumentami obowiązują umowy zawarte z zastosowaniem starego wzorca umowy, gdzie zawarte są kwestionowane klauzule abuzywne (dowód: karty nr 63 i 68).

Oceniając zmienione wzorce umów i umowy faktycznie zawarte z konsumentami z ich zastosowaniem ustalono, co następuje. W nowej umowie o abonament brak jest określenia zakresu obsługi serwisowej, ale w tym zakresie w § 3 w części umowy o nazwie „postanowienia” jest odesłanie do regulaminu. W regulaminie w § 12 określony jest zakres obsługi serwisowej. Czas trwania umowy określony jest w jej § 2, a w § 7 „postanowień” zawarte jest odesłanie do regulaminu. Regulamin w § 3.3 i w § 15 zawiera informacje o czasie trwania umów oraz o warunkach przedłużenia i rozwiązania umowy. Nowe umowy w § 10 „postanowień” określają wysokość kary umownej w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi i jest to za każdy dzień przerwy w świadczeniu usługi 1/30 miesięcznej opłaty za abonament. W regulaminie w § 14 pkt 7 określone są zasady wypłaty

1/30 abonamentu za każdy dzień przerwy w świadczeniu usługi. W umowach w § 11 „postanowień” zawarta jest informacja, że tryb postępowania reklamacyjnego określa regulamin. W regulaminie § 14 określono tryb postępowania reklamacyjnego. Także w regulaminie w § 14.12 zawarta jest informacja na temat możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania do pod rozstrzygnięcie sądu polubownego. Spółka w regulaminie w § 7.2 określiła zakres świadczonych usług oraz wskazała elementy składające się na abonament, a w § 3.3 określiła standardowe warunki umowy ze wskazaniem minimalnego czasu trwania umowy. Także po dokonaniu zmian we wzorcach umów w cenniku umieszczona jest informacja, że „w przypadku zerwania umowy zawartej na czas oznaczony z winy Abonenta, naliczane jest odszkodowanie z tytułu zerwanej umowy w wysokości przyznanej ulgi (...)”. Informacja taka zawarta jest także w § 8.2 regulaminu (dowód: karty nr 52-56). Należy podkreślić, że regulamin oraz cennik rozesłano konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). Tak więc Spółka podjęła działania w celu zaniechania stosowania zarzuczanych jej praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i w dniu 18.06.2008r. powiadomiła Prezesa Urzędu, że rozesłała regulamin i cennik wszystkim obsługiwanym abonentom. Po zmianie regulamin świadczenia usług oraz cennik zawierają informacje określone w pkt. II sentencji decyzji. Spółka podała przychód osiągnięty w roku podatkowym 2007 (dowód: karty nr 48-49).

Prezes Urzędu zważył, co następuje.

Do umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych stosuje się przepisy ustawy z dnia 16 lipca 2004r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), jak i zapisy ustawy z dnia 23 kwietnia 1964r. Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93 ze zm., zwanej dalej także Kc). Postanowienia umów ww. rodzaju nie mogą zawierać postanowień sprzecznych z przywołanymi aktami prawnymi oraz tożsamy z klauzulami uznanymi na mocy prawomocnych wyroków za niedozwolone przez właściwy sąd, zasadniczo przez Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwany dalej także SOKiK) i wpisanymi do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone (zwanego dalej także rejestrem), a także muszą zawierać należyty zakres informacji, do przekazania których przedsiębiorca jest zobowiązany. Zachowania przedsiębiorcy sprzeczne z regulacjami ww. aktów prawnych kwalifikowane są jako bezprawne i jeśli godzą w zbiorowe interesy konsumentów mogą zostać uznane za praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, o jakich mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Stosownie do zapisu art. 24 ust. 1 *Zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Zgodnie z art. 24 ust. 2 Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności: pkt 1/ stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r, - Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296, z późn. zm.); pkt 2/ naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.*

Dla stwierdzenia naruszenia przywołanego powyżej przepisu prawa kumulatywnie muszą zostać spełnione następujące przesłanki:

- określone zachowanie Spółki musi być bezprawne,
- zachowanie to musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów.

Okoliczność spełnienia pierwszej z ww. przesłanek zostanie poniżej oddzielnie rozważona dla każdego z zarzutów. Jak wynika z art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawa ta określa warunki rozwoju i ochrony konkurencji oraz zasady podejmowanej w interesie publicznym ochrony interesów przedsiębiorców i konsumentów. Działania oparte na

przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Uwzględniając charakter praktyk opisanych w niniejszej decyzji należało stwierdzić, że w rozważanej sprawie przesłanka naruszenia interesu publicznoprawnego sformułowana w art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów została spełniona. Badane praktyki Spółki, które opisano szczegółowo poniżej, godzą w interesy nie tylko poszczególnych osób, ale przede wszystkim w interesy ogółu konsumentów, całej ich zbiorowości. Niekorzystne skutki prowadzonych przez Spółkę działań mają wpływ na szeroką grupę konsumentów, którzy zawarli z nią umowy. Stanowią one zagrożenie także dla wszystkich tych konsumentów, którzy potencjalnie mogą stać się kontrahentami Spółki, przeciwko której jest prowadzone niniejsze postępowanie. Jej zachowania oddziałują lub mogą oddziaływać na nieoznaczoną grupę osób, której skład ulega systematycznym zmianom. Potencjalnie każdy konsument zamieszkały na obszarze działania Spółki może bowiem zawrzeć umowę dotyczącą świadczenia usług telekomunikacyjnych, co naraża szeroką rzeszę podmiotów na niekorzystne konsekwencje wymierzonych przeciwko nim praktyk. Dodać należy, że zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ustawa ta reguluje zasady i tryb przeciwdziałania praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli praktyki te wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dla stwierdzenia, że dana praktyka godzi w zbiorowe interesy konsumentów wystarczające jest więc wykazanie, że potencjalnie istniało zagrożenie naruszenia interesów w skutek np. zastosowania określonego postanowienia w umowach z konsumentami w przypadku zaistnienia określonych okoliczności. Zagadnienie naruszenia zbiorowych interesów konsumentów nie będzie oddzielnie poruszane przy poszczególnych praktykach wymienionych w pkt. I i II przedmiotowej decyzji, gdyż w przypadku wszystkich praktyk kwestia ta kształtuje się identycznie, co uzasadnia odniesienie się do niniejszego problemu łącznie w tym miejscu. Wobec tego należało uznać, że Prezes Urzędu posiada kompetencję do podjęcia działań w niniejszej sprawie oraz wydania przedmiotowej decyzji.

I.

Spółce postawiono zarzut stosowania we wzorcu umowy o abonament postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.), których treść jest następująca: **„Operator zastrzega sobie prawo zmiany cen”** oraz **„Zmiana ceny abonamentu do umowy abonenckiej nie stanowi zmiany warunków umowy”**.

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 398 (wyrok SOKiK z dnia 19 stycznia 2005r. sygn. akt XVII AmC 2/04) od dnia 5 maja 2005r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„Zmiana opłaty za doprowadzenie sygnału nie oznacza zmiany warunków umowy.”*

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 400 (wyrok SOKiK z dnia 19 stycznia 2005r. sygn. akt XVII AmC 2/04) od dnia 5 maja 2005r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„Zmiana opłaty nie powoduje konieczności zmiany umowy.”*

W rejestrze postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, pod numerem 681 (wyrok SOKiK z dnia 23 lutego 2005r. sygn. akt XVII AmC 3/04) od dnia 5 kwietnia 2006r. umieszczona jest klauzula abuzywna następującej treści: *„PTK zastrzega sobie prawo zmiany wysokości opłaty miesięcznej za korzystanie z sieci telewizji kablowej.”*

Zakres kwestionowanych zapisów wzorca umowy mieści się w zakresie wpisanej do rejestru klauzuli nr 398, 400 i 681, albowiem wywołuje identyczne skutki jak klauzule wpisane do rejestru poprzez uznanie, że zmiana ceny - istotnego elementu umowy – nie oznacza zmiany warunków umowy.

Zauważyć należy, że Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych bez względu na to, czy postanowienie uznane przez SOKiK za abuzywne było stosowane przez przedsiębiorcę, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, czy też przez inny podmiot. Sąd Apelacyjny w wyroku z dnia 02. 12. 2005r. (sygn. akt VI ACa 760/05) wskazał, że zgodnie z art. 23 a ust. 2 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o ochronie konkurencji i konsumentów (t. j. Dz. U. z 2005r. Nr 244, poz. 2080 ze zm.) praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest posługiwanie się postanowieniem wpisanym do rejestru w oderwaniu od zagadnienia, czy wpis do rejestru powstał w związku ze stosowaniem wzorca umowy przez ten podmiot, co do którego bada się stosowanie praktyki. Sąd Apelacyjny orzekł, że naruszenie interesów konsumentów może nastąpić w wyniku działań podmiotów, które stosują klauzule abuzywne wpisane do rejestru, przy czym wpis do rejestru związany jest z działaniami innych kontrahentów konsumentów. Podobne twierdzenie Sąd Apelacyjny zawarł we wcześniejszym wyroku, tj. w orzeczeniu z dnia 29. 09. 2005r. (sygn. akt VI ACa 381/05), gdzie przywołując stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w uchwale z dnia 19.12.2003r. III CZP 95/03 (OSNC 2005/2/25), wskazał, że wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479⁴³ Kpc, od chwili wpisania do odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Zgodnie ze stanowiskiem SOKiK wyrażonym w wyroku z dnia 25.05.2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04), dla uznania, iż określona klauzula jest niedozwolonym postanowieniem umownym wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych postanowień. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame. Trafność przedmiotowego rozstrzygnięcia SOKiK potwierdził Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 26.04.2006r. (sygn. akt VI ACa 1220/05). Stanowisko, zgodnie z którym stosowanie postanowień wzorców umowy o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone prawomocnym wyrokiem SOKiK i wpisanych do rejestru może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, potwierdził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13.07.2006r. (sygn. III SZP 03/06). Pomimo, iż ww. orzeczenia sądów były wydane na gruncie ówczesnie obowiązującej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów z 2000r., to należy je uznać za aktualne także i pod rządami nowej ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, która analogicznie reguluje rozważaną kwestię. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20.06.2006r. III SK 7/2006 (OSNP 2007/13-14 poz. 207) orzekł, że zakazane jest posługiwanie się w obrocie prawnym postanowieniami wzorów umów wpisanych do rejestru jako niedozwolone przez wszystkich i przeciwko wszystkim kontrahentom występującym w stosunkach prawnych określonego rodzaju.

Istotne znaczenie ma stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie zawarte w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 maja 2007r. sygn. akt VI ACa 107/07. Sąd Apelacyjny podkreślił, że wyrok uwzględniający powództwo przez uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone i zakazanie ich stosowania ma, zgodnie z art. 479(43) k.p.c., od chwili wpisania do

odpowiedniego rejestru, skutek także wobec osób trzecich. Rozszerzona prawomocność materialna takich wyroków stanowi przeszkodę procesową dla ponownego rozpoznania sprawy, albowiem wpisanie do rejestru wzorca umowy uznanego za niedozwolony wyłącza ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie. W sprawie o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone – Sąd Apelacyjny z urzędu stwierdził, że w rejestrze klauzul niedozwolonych zostały już wpisane podobne do ocenianej w sprawie klauzule. Sąd Apelacyjny uznał, że wpisane do rejestru i oceniane przez Sąd klauzule zawierają treści jednakowe z klauzulą zakwestionowaną w sprawie i zostały uznane za niedozwolone prawomocnymi wyrokami, a także zostały ujawnione w rejestrze przed wydaniem orzeczenia przez Sąd Apelacyjny.

Sąd Apelacyjny podkreślił, że w uchwale z dnia 13 lipca 2006r. w sprawie III SZP 3/06 Sąd Najwyższy stwierdził, że stosowanie postanowień wzorców umowy o treści tożsamej z treścią postanowień uznanych za niedozwolone wyrokiem SOKiK i wpisanych do rejestru, o którym mowa w art. 479(45) § 2 k.p.c. może być uznane w stosunku do innego przedsiębiorcy za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów (...). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wskazał, że wpis postanowienia wzorca umowy do rejestru skutkuje tym, że zakazane jest posługiwanie się wpisaną klauzulą we wszystkich wzorcach umów, pod rygorem sankcji z art. 58 k.c., w związku z czym praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest dalsze stosowanie klauzuli, której treść jest identyczna do klauzuli wpisanej do rejestru zarówno przez przedsiębiorcę, który nie stosuje się do wydanego w tej sprawie orzeczenia SOKiK jak i przez innego przedsiębiorcę, który nie był stroną lub uczestnikiem postępowania zakończonego wpisaniem danej klauzuli do rejestru. Sąd Najwyższy uznał także, że w wypadku uznania danej klauzuli za niedozwoloną w wyniku przeprowadzenia kontroli abstrakcyjnej i wpisania do rejestru, praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów dopuszcza się każdy z przedsiębiorców, który wprowadza do stosowanych klauzul zmiany o charakterze kosmetycznym, polegające np. na zmianie szyku wyrazów lub zmianie użytych wyrazów, jeżeli zmiany te nie prowadzą do zmiany istoty klauzuli. Z uwagi, na powyższe brak jest podstaw do odmiennej oceny prawnej rozważanej kwestii.

Kwestionowane w pkt. I klauzule zawarte w stosowanym przez Spółkę starym wzorcu umowy o abonament są bez wątpienia niezgodne z art. 385¹ § 1 Kc, który stanowi, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy, a klauzule takie są niedozwolonymi postanowieniami umownymi. W myśl art. 385¹ § 3 Kc niezgodnione indywidualnie są te postanowienia, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności z sytuacją taką mamy do czynienia, gdy przedsiębiorca posługuje się przy zawieraniu umowy z konsumentem wzorcem umowy, co ma miejsce w niniejszym przypadku.

Zakwestionowane zapisy wzorca umowy są niedozwolonym postanowieniem umownym określonym w art. 385³ pkt 20 kc, albowiem przewidują uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy bez przyznania konsumentowi prawa odstąpienia od umowy. Stosowany przez Spółkę powyższy zapis stanowi niedozwolone postanowienie umowne w rozumieniu art. 385¹ § 1 kc. W przedmiotowej sprawie umowa zawierana jest na piśmie, a określona w umowie cena za wybrany przez abonenta pakiet usług jest jej istotnym elementem. Należy podkreślić, że kwestionowane postanowienie nie uwzględniają określonej w art. 61 ust. 5 pkt 1 Prawa telekomunikacyjnego regulacji – *W razie podwyższenia cen usług telekomunikacyjnych dostawca publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych jest obowiązany, z wyprzedzeniem co najmniej jednego okresu rozliczeniowego do powiadomienia o tym abonentów na piśmie.* Stosownie do zapisu art. 61 ust. 6 ustawy, abonent powinien zostać

poinformowany także o prawie wypowiedzenia umowy z powodu braku akceptacji podwyższenia cen.

Należy zwrócić uwagę, że SOKiK (wyrok sygn. akt. XVII Amc 163/05) określił, iż istotą dobrego obyczaju jest szeroko rozumiany szacunek do drugiego człowieka. W stosunkach z konsumentami powinien wyrażać się on właściwym informowaniem konsumenta o wynikających z umowy jego uprawnieniach, nie wykorzystywaniem przy zawieraniu umowy i w trakcie jej realizacji uprzywilejowanej pozycji profesjonalisty, rzetelnym traktowaniu konsumenta jako równoprawnego partnera umowy. W opinii Sądu za sprzeczne z dobrymi obyczajami można więc uznać działania zmierzające do niedoinformowania, dezinformacji, wpływania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystania jego niewiedzy lub naiwności, ukształtowania stosunku zobowiązaniowego niezgodnie z zasadą równości stron. Chodzi więc o działanie, które potocznie określane jest jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania. SOKiK wskazał, że w świetle art. 385³ pkt 20 kc uprawnienie kontrahenta konsumenta do określenia lub podwyższenia ceny lub wynagrodzenia po zawarciu umowy jest dopuszczalne, o ile przyznane jest konsumentowi prawo odstąpienia od umowy.

O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzór umowy w taki sposób aby umowy zawierane z konsumentami nie zawierały klauzul abuzywnych i aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie takie umowy wraz z kompletem załączników, także zawierających informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, rozesłał konsumentom. W przedmiotowej sprawie nie zaistniała taka sytuacja. Spółka rozesała konsumentom regulamin i cennik, a umów zawartych z zastosowaniem starego wzorca umowy, gdzie zawarte są powyższe klauzule abuzywne nie wymieniła (dowód: karty nr 63 i 68). W obrocie prawnym z konsumentami nadal obowiązują umowy zawierane z zastosowaniem starego wzorca, zawierające powyższe klauzule abuzywne, tak więc praktyka naruszająca zbiorowe interesy konsumentów nadal trwa.

W tych okolicznościach sprawy należało orzec, że w wyniku stosowania w umowach z konsumentami niedozwolonych postanowień wzorca umowy doszło do naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, co stanowi praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

Stąd należało orzec jak w punkcie I sentencji.

II.

1. Spółce postawiono zarzut naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach abonenckich oraz w regulaminie do umowy o abonament informacji o zakresie obsługi serwisowej, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 3, a także art. 60 pkt 4 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych powinna zawierać minimalny zakres informacji określony w art. 56 Prawa telekomunikacyjnego. Zakres informacji jaki powinien być zawarty w regulaminie świadczenia usług telekomunikacyjnych określa art. 60 tej ustawy. Każdy przedsiębiorca w zakresie prowadzonej przez niego działalności gospodarczej zgodnie z art. 355 § 2 Kc zobowiązany jest do należytej staranności, a przedsiębiorca telekomunikacyjny szczególnie do działań zgodnych z Prawem telekomunikacyjnym, określającym między innymi prawa i obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych. Przepisy Prawa telekomunikacyjnego gwarantują minimum zachowań operatora niezbędnych do uznania, że stosowany przez niego wzorzec umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz regulamin świadczenia usług nie naruszają dobrych obyczajów i nie krzywdzą rażąco konsumenta.

Obowiązek określenia w umowie i w regulaminie zakresu obsługi serwisowej spoczywa na przedsiębiorcach świadczących usługi telekomunikacyjne z mocy art. 56 ust. 3 pkt. 3 i art. 60 pkt 4 Prawa telekomunikacyjnego. Zgodnie z tymi regulacjami pisemna umowa o świadczenie usług powinna określać zakres obsługi serwisowej. Także regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych powinien określać zakres obsługi serwisowej. Należy podkreślić, że wskazanie w umowie i regulaminie zakresu obsługi serwisowej przyspiesza i ułatwia konsumentom rozwiązywanie problemów w sytuacji konieczności skorzystania z tej obsługi. Analiza przedłożonych przez Spółkę umów i regulaminu (dowód: karty nr 14-16 i 37-39) wykazała, że żadne z postanowień tych dokumentów nie normuje rozważanej kwestii. Działania Spółki zmierzające do niedoinformowania, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystanie jego niewiedzy potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania – godzą w interesy konsumentów. Wszystkie przekazywane konsumentom informacje powinny być rzetelne, prawdziwe i pełne. Na gruncie przedstawionych ustaleń stwierdzić należy, że w rozważanej sprawie doszło do naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zakresie opisanym w tym punkcie decyzji.

W toku prowadzonych działań Spółka poinformowała, że od 01.02.2008r. zawiera z konsumentami umowy z zastosowaniem zmienionego wzoru umowy (dowód: karta nr 63 i 68), jednakże umowy te również nie określają zakresu obsługi serwisowej (dowód: karty nr 58-60). Wobec powyższego zachowanie Spółki należało ocenić jako bezprawne. Zmienione umowy w części o nazwie „postanowienia” w § 3 zawierają informację, że zakres obsługi serwisowej określa regulamin. Faktycznie § 12 regulaminu stanowi o zakresie obsługi serwisowej. Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). W świetle przedstawionych faktów należy stwierdzić, że takie zachowanie Spółki nie godzi w interesy konsumentów, albowiem informacje o zakresie obsługi serwisowej dotarły do konsumentów.

O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzorce umowy w taki sposób aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie rozsyła je konsumentom. W przedmiotowej sprawie zaistniała taka sytuacja. Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 1 niniejszej decyzji.

2. Spółce postawiono zarzut naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach abonenckich z konsumentami informacji o czasie trwania umowy oraz warunkach przedłużenia i rozwiązania umowy, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust. 3 pkt 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Zgodnie z powołanym przepisem umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych powinna określać czas trwania umowy oraz warunki przedłużenia i rozwiązania umowy. Bezspornym jest, że informacje z tego zakresu są istotne i ważne dla konsumenta, ponieważ umożliwiają mu świadome podejmowanie decyzji. Umowy zawarte z konsumentami z zastosowaniem starego wzorca umowy nie zawierają informacji o czasie trwania umowy oraz warunkach przedłużenia i rozwiązania umowy (dowód: karty nr 14-16 i 37-39). Wszystkie przekazane konsumentom informacje powinny być rzetelne, prawdziwe i pełne. W rozważanej sprawie stwierdzić należy, że doszło do naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku prowadzonych działań Spółka poinformowała, że od 01.02.2008r. zawiera z konsumentami umowy z zastosowaniem zmienionego wzoru umowy (dowód: karta nr 63 i 68), jednakże umowy te również nie zawierają pełnej informacji określonej w art. 56 ust. 3 pkt 5 Prawa telekomunikacyjnego. Jedynie czas trwania umowy określony jest w jej § 2, a w

§ 7 „postanowień” zawarte jest odesłanie do regulaminu (dowód: karty nr 58-60). Wobec powyższego zachowanie Spółki należało ocenić jako bezprawne. Zmienione umowy zawierają odesłanie do regulaminu. Regulamin w § 3.3 i w § 15 zawiera informacje o czasie trwania umowy oraz o warunkach przedłużenia i rozwiązania umowy. Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). W świetle przedstawionych faktów należy stwierdzić, że takie zachowanie Spółki nie godzi w interesy konsumentów, albowiem określone w tym punkcie informacje dotarły do konsumentów.

O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzorce umowy w taki sposób aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie rozsyła je konsumentom. W przedmiotowej sprawie zaistniała taka sytuacja. Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 2 niniejszej decyzji.

3. Trzeci z postawionych Spółce zarzutów dotyczy naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach z konsumentami o świadczenie usług informacji na temat wysokości kar umownych należnych konsumentom w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej oraz nie określenia w regulaminie zasady wypłaty kar umownych.

Obowiązek taki spoczywa na przedsiębiorcach świadczących usługi telekomunikacyjne z mocy art. 56 ust. 3 pkt. 6 i art. 60 pkt 3 Prawa telekomunikacyjnego. Art. 56 ust. 3 pkt 6 stanowi, że pisemna umowa o świadczenie usług powinna określać wysokość należnych konsumentom kar zastrzeżonych na wypadek niewykonania lub nienależytego wykonania usługi. Według art. 60 pkt 3 regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych powinien określać zasady wypłaty kar umownych. Analiza przedłożonych przez Spółkę umów zawartych z zastosowaniem starego wzorca wykazała, że nie unormowano ww. kwestii. Spółka zobowiązana do należytej staranności, na podstawie przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne ma obowiązek informacje takie przedłożyć konsumentom. Informacje z tego zakresu są istotne i ważne dla konsumenta. Wskazanie w umowie wysokości kar umownych przyspiesza i ułatwia konsumentom dochodzenie ewentualnych roszczeń, gdyż pomaga im sformułować stawiane dostawcy usług telekomunikacyjnych żądania związane z brakiem należytej realizacji umowy. Określenie wysokości kar i zasady ich wypłaty, do czego zobowiązuje Spółkę przepis ustawy, powoduje, że nie jest konieczne szczegółowe badanie każdej z indywidualnych spraw, co także sprzyja usprawnieniu wzajemnych rozliczeń pomiędzy stronami umowy. W świetle przedstawionych faktów stwierdzono, że Spółka nie dopełniając ciężącego na niej obowiązku informacyjnego dopuściła się działań bezprawnych. Bezprawne działanie godzi w zbiorowe interesy konsumentów, a w przedmiotowej sprawie Spółka dopuściła się działań antykonsumenckich dotyczących sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku. Działania Spółki zmierzające do niedoinformowania, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystanie jego niewiedzy potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania – godzą w interesy konsumentów. Wszystkie przekazywane konsumentom informacje powinny być rzetelne, prawdziwe i pełne.

W tych okolicznościach należało orzec, że Spółka dopuściła się naruszenia art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku prowadzonych działań Spółka poinformowała, że od 01.02.2008r. zawiera z konsumentami umowy z zastosowaniem zmienionego wzoru umowy (dowód: karta nr 63 i 68). Umowy te w § 10 „postanowień” określają wysokość kary umownej w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania usługi telekomunikacyjnej i jest to 1/30

miesięcznej opłaty za abonament za każdy dzień przerwy w świadczeniu usługi (dowód: karty nr 58-60). W rozesłanym wszystkim konsumentom zmienionym regulaminie w § 14 pkt 7 określone są zasady wypłaty 1/30 abonamentu za każdy dzień przerwy w świadczeniu usługi. Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). W świetle przedstawionych faktów należy stwierdzić, że takie zachowanie Spółki nie godzi w interesy konsumentów, albowiem określone w tym punkcie decyzji informacje dotarły do konsumentów.

O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzorce umowy w taki sposób aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie rozsyła je konsumentom. W przedmiotowej sprawie zaistniała taka sytuacja. Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 3 niniejszej decyzji.

4. Czwarty z postawionych Spółce zarzutów dotyczy naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach z konsumentami o świadczenie usług oraz w regulaminie świadczenia usług informacji na temat trybu postępowania reklamacyjnego.

Obowiązek taki nakłada na każdego przedsiębiorcę telekomunikacyjnego świadczącego konsumentom usługi telekomunikacyjne art. 56 ust. 3 pkt 7 oraz art. 60 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego, a sposób jego wykonania określa rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 1 października 2004 r. w sprawie trybu postępowania reklamacyjnego oraz warunków, jakim powinna odpowiadać reklamacja usługi telekomunikacyjnej (Dz. U. Nr 226, poz. 2291). Nałożenie na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego obowiązku podawania w umowach i regulaminie pełnych i nie wprowadzających w błąd informacji o trybie reklamacyjnym służy zapewnieniu konsumentom źródła wiedzy na temat przysługujących im uprawnień, spoczywających na nich obowiązków, które powinni dopełnić, aby złożyć prawnie skuteczną reklamację, a także odpowiadających im obowiązków i praw dostawców usług. Nie dostosowując się do nakazu płynącego z art. 56 ust. 3 pkt 7 i art. 60 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego przedsiębiorca pozbawia konsumentów wiedzy koniecznej do ich prawidłowego, świadomego i czynnego uczestniczenia w rynku, czym przyczynia się do pogorszenia, osłabienia ich sytuacji, a tym samym godzi w ich interesy. Bezprawne działanie godzi w zbiorowe interesy konsumentów, a w przedmiotowej sprawie Spółka dopuściła się działań antykonsumenckich dotyczących sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku. Działania Spółki zmierzające do niedoinformowania, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystanie jego niewiedzy potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania – godzą w interesy konsumentów. Wszystkie przekazywane konsumentom informacje powinny być rzetelne, prawdziwe i pełne. Na gruncie poczynionych ustaleń należało stwierdzić, że Spółka nie wykonując obowiązku określonego art. 56 ust. 3 pkt 7 i art. 60 pkt 6 Prawa telekomunikacyjnego dopuściła się bezprawności i takie jej działania godzą w zbiorowe interesy konsumentów, a zatem stosuje praktykę zakazaną na mocy art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji.

W toku prowadzonych działań Spółka poinformowała, że od 01.02.2008r. zawiera z konsumentami umowy z zastosowaniem zmienionego wzoru umowy (dowód: karta nr 63 i 68). Umowy te nie określają zakresu obsługi serwisowej, a w § 11 „postanowień” zawarta jest informacja, że tryb postępowania reklamacyjnego określa regulamin (dowód: karty nr 58-60). Wobec powyższego zachowanie Spółki należało ocenić jako bezprawne. Zmienione umowy zawierają informację, że tryb postępowania reklamacyjnego określa regulamin. W

regulaminie w § 14 określono tryb postępowania reklamacyjnego (dowód: karty nr 52-56). Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 4 niniejszej decyzji.

5. Piąty z postawionych Spółce zarzutów dotyczy naruszania obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w umowach z konsumentami o świadczenie usług informacji na temat możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego.

Obowiązek taki spoczywa na przedsiębiorcy zawierającym umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych na mocy art. 56 ust. 3 pkt 8 ustawy Prawo telekomunikacyjne. Należy podkreślić, że zakres przedmiotowych informacji ma istotne i ważne znaczenie dla konsumenta. Pozbawienie konsumentów wiedzy na temat przysługujących im uprawnień powoduje faktyczne ograniczenie możliwości podjęcia przez nich działań w określonym trybie. Konsumenty nie mając świadomości tego, że spory powstałe na tle umów telekomunikacyjnych mogą być rozstrzygane w drodze polubownej, bez konieczności udawania się do sądu powszechnego, najprawdopodobniej nie skorzystają z przewidzianych prawem instrumentów. Przez takie działanie Spółka realizuje zawarte z konsumentami umowy w sposób zakazany, naruszając Prawo telekomunikacyjne oraz ustawę o ochronie konkurencji i konsumentów. Bezprawne działanie Spółki godzi w zbiorowe interesy konsumentów, a w przedmiotowej sprawie dopuściła się działań antykonsumenckich dotyczących sfery interesów szerokiego kręgu uczestników rynku. Działania zmierzające do niedoinformowania, wywołania błędnego przekonania konsumenta, wykorzystanie jego niewiedzy potocznie określa się jako nieuczciwe, nierzetelne, odbiegające in minus od przyjętych standardów postępowania – godzą w interesy konsumentów. Wszystkie przekazywane konsumentom informacje powinny być rzetelne, prawdziwe i pełne. W umowach zawieranych z konsumentami brak przedmiotowej informacji zarówno w tych zawieranych z zastosowaniem starego wzorca (dowód: karty nr 14-16) jak i zawieranych z zastosowaniem zmienionego wzorca (dowód: karty nr 58-60).

W związku z tym należało stwierdzić, że Spółka działa niezgodnie art. 56 ust. 3 pkt 8 ustawy Prawo telekomunikacyjne. W świetle przedstawionych okoliczności należało także stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku prowadzonych działań Spółka poinformowała, że wprowadziła zmiany do regulaminu (dowód: karta nr 63 i 68). Faktycznie § 14.12 regulaminu zawiera informacje określone w tym punkcie. Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). W świetle przedstawionych faktów należy stwierdzić, że takie zachowanie Spółki nie godzi w interesy konsumentów, albowiem informacje na temat możliwości rozwiązania sporu w drodze mediacji lub poddania go pod rozstrzygnięcie sądu polubownego dotarły do konsumentów.

O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzorce umowy w taki sposób aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie rozsyła je konsumentom. W przedmiotowej sprawie zaistniała taka sytuacja. Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 5 niniejszej decyzji.

6. Kolejny postawiony Spółce zarzut dotyczy pobierania opłat „w kwocie wynoszącej sumę opłat abonamentowych za pozostałe miesiące do kończ trwania umowy” z tytułu rezygnacji przez konsumentów z umów zawartych na czas określony przed upływem czasu na jaki

zostały zawarte, które to umowy są związane z przyznaniem konsumentowi ulgi w znacznie mniejszej wysokości, co pozostaje w sprzeczności z przepisami art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego.

Stosownie do zapisu art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego w *przypadku zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, w tym o zapewnienie przyłączenia do sieci, związanego z ulgą przyznaną abonentowi, roszczenie z tytułu jednostronnego rozwiązania umowy przez abonenta lub przez dostawcę usług z winy abonenta przed upływem terminu ustalonego w umowie nie może przekroczyć określonej w umowie równowartości ulgi przyznanej abonentowi.*

Celem tego przepisu jest w istocie ochrona konsumentów, gdyż określa on dopuszczalny zakres roszczeń dostawcy usług telekomunikacyjnych w przypadku rozwiązania umowy przewidującej ulgę w opłatach. W pkt. 3. starego regulaminu do umowy o abonament zawarto postanowienie, że „w przypadku wcześniejszego rozwiązania umowy Abonent zobowiązuje się do zapłaty kary umownej w kwocie wynoszącej sumę opłat abonamentowych za pozostałe miesiące do końca trwania umowy”. Spółka przesłała umowy zawarte z abonentami na czas określony, gdzie abonentom przyznano ulgi (dowód: karty nr 38-39). Według stosowanego przez Spółkę cennika przy zawieraniu umów na czas określony faktycznie przyznawana ulga dotyczyła opłaty aktywacyjnej wynoszącej 49 zł. Należy podkreślić, że cena miesięczna w zależności od liczby zamówionych programów wynosi od 5 zł do 32 zł (dowód: karta nr 32).

Tak więc zapis umieszczony w pkt. 3 regulaminu jest niezgodny z art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego. Zachowanie Spółki jest bezprawne i wypełnia przesłanki z art. 24 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, ze względu na bezprawność dokonywanej czynności godzi w interes konsumentów. W świetle przedstawionych okoliczności stwierdza się naruszenie przez Spółkę art. 24 ust. 1 i ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Po wszczęciu przedmiotowego postępowania Spółka zmieniła stosowane wzorce umów (dowód: karty nr 63 i 68) w tym regulamin oraz poszerzyła zakres informacji zawartych w cenniku. Po dokonaniu zmian w cenniku umieszczona jest informacja „w przypadku zerwania umowy zawartej na czas oznaczony z winy Abonenta, naliczane jest odszkodowanie w tytułu zerwanej umowy w wysokości przyznanej ulgi(...)”. Informacja ta zawarta jest także w § 8.2 regulaminu (dowód: karty nr 52-56). Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin oraz cennik został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzorce umowy w taki sposób aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie rozsyła je konsumentom. W przedmiotowej sprawie zaistniała taka sytuacja. Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 6 niniejszej decyzji.

7. Siódmy postawiony Spółce zarzut dotyczy naruszenia obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w regulaminie do umowy abonenckiej informacji o zakresie świadczonych publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 60 pkt 2 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Stosownie do zapisu art. 60 pkt 2 Prawa telekomunikacyjnego – regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych powinien określać w szczególności zakres świadczonych usług telekomunikacyjnych ze wskazaniem elementów składających się na opłatę abonamentową.

Spółka nie wykonała określonego w ustawie obowiązku, albowiem stary regulamin do umowy abonenckiej nie zawiera informacji określonych w art. 60 pkt 2 ustawy (dowód: karta nr 33). Takie bezprawne działanie Spółki godzi w interesy konsumentów i naruszenie

obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku prowadzonych działań Spółka poinformowała, że dokonała zmian we wzorcach umowy w tym w regulaminie świadczenia usług (dowód: karta nr 63 i 68). Zmieniony regulamin zawiera określoną w tym punkcie decyzji informację. Spółka w regulaminie w § 7.2 określiła zakres świadczonych usług oraz wskazała elementy składające się na abonament. Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). W świetle przedstawionych faktów należy stwierdzić, że informacje z tego zakresu dotarły do konsumentów.

O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzorce umowy w taki sposób aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie rozsyła je konsumentom. W przedmiotowej sprawie zaistniała taka sytuacja. Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 7 niniejszej decyzji.

8. Ósmy postawiony Spółce zarzut dotyczy naruszenia obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, do czego doszło w wyniku niezawierania w regulaminie do umowy abonenckiej informacji o standardowych warunkach umowy, w tym wskazanie minimalnego czasu trwania umowy, jeżeli taki został określony, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 60 pkt 5 ustawy Prawo telekomunikacyjne.

Stosownie do zapisu zawartego w art. 60 pkt 5 Prawa telekomunikacyjnego regulamin świadczenia usług telekomunikacyjnych powinien określać w szczególności standardowe warunki umowy, w tym wskazanie minimalnego czasu trwania umowy, jeżeli taki został określony.

Spółka nie wykonała określonego w ustawie obowiązku, albowiem stary regulamin do umowy abonenckiej nie zawiera informacji określonych w art. 60 pkt 5 ustawy (dowód: karta nr 33). W okresie obowiązywania starego regulaminu Spółka zawierała z konsumentami także umowy za czas określony (dowód: karty nr 14-16 i 38-39). Takie bezprawne działanie Spółki godzi w interesy konsumentów i naruszenie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W toku prowadzonych działań Spółka poinformowała, że dokonała zmian we wzorcach umowy w tym w regulaminie świadczenia usług (dowód: karta nr 63 i 68). Zmieniony regulamin zawiera określoną w tym punkcie decyzji informację. Faktycznie § 3.3 określono standardowe warunki umowy ze wskazaniem minimalnego czasu trwania umowy. Spółka pismem z dnia 18.06.2008r. powiadomiła organ antymonopolowy, że przedmiotowy regulamin został rozesłany konsumentom (dowód: karty nr 63 i 68). W świetle przedstawionych faktów należy stwierdzić, że informacje z tego zakresu dotarły do konsumentów.

O zaniechaniu stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów można mówić w sytuacji gdy przedsiębiorca zmienia wzorce umowy w taki sposób aby zawierały informacje określone w obowiązujących aktach prawnych, a następnie rozsyła je konsumentom. W przedmiotowej sprawie zaistniała taka sytuacja. Na skutek opisanych działań dnia 18.06.2008r. doszło do zaniechania stosowania praktyki objętej punktem II 8 niniejszej decyzji.

Mając na względzie co opisano powyżej orzeczono jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

III.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę stosującego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszenia celowo, czy też nieumyślnie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

W pkt. I i II niniejszej decyzji stwierdzono stosowanie przez Spółkę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów opisanych szczegółowo powyżej. Praktyki te polegają na stosowaniu postanowień, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone oraz na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, poprzez niezawieranie w umowach o abonament z konsumentami informacji, wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 56 ust 3 pkt 3, pkt. 5, pkt 6, pkt 7, pkt 8, a także art. 60 pkt. 2, pkt. 3, pkt 4, pkt. 5 i pkt 6 oraz art. 57 ust. 6 Prawa telekomunikacyjnego. Konsekwencją stosowania powyższych praktyk jest pogorszenie sytuacji konsumentów. Powyższe okoliczności uzasadniają nałożenie w niniejszym przypadku kary, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. W przedmiotowej sprawie Spółka w obrocie prawnym z konsumentami stosuje klauzule abuzywne o czym mowa w pkt. I niniejszej decyzji. Na ocenę działania Spółki ma wpływ okoliczność, że uznając zarzuty Prezesa Urzędu określone w pkt. II niniejszej decyzji niezwłocznie podjęto stosowne działania w celu zmiany zapisów umów, regulaminu oraz cennika. Spółka rozesłała konsumentom regulamin i cennik przez co powiadomiła ich o zakresie dokonanych zmian. Należy zwrócić uwagę, że w roku 2003r. Prezes Urzędu wezwał Spółkę do zmiany stosowanych ówczesznie wzorców umów. Spółka uznała argumenty Prezesa Urzędu i dokonała zmian w ówczesznie obowiązujących wzorcach. W przedmiotowej sprawie organ antymonopolowy zwrócił także uwagę, że Spółka jest lokalnym dostawcą usług telekomunikacyjnych i uznając zarzuty - niezwłocznie podjęła działania w celu zaniechania stosowania praktyk określonych w pkt. II. W toku postępowania Spółka czynnie współdziałała z Prezesem Urzędu, składając wszystkie niezbędne dokumenty i wyjaśnienia. Okoliczności te należy poczytać, jako łagodzące.

Przychód osiągnięty przez Spółkę w 2007r. ustalono na podstawie złożonego dokumentu i wyniósł on 565.037 zł (dowód: karty nr 48-49). Stosownie do zapisu art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, maksymalna kara może stanowić 10 % przychodu. W przedmiotowej sprawie maksymalna kara jaka mogłaby zostać nałożona to 56.503 zł.

Decydując o nałożeniu kary i jej wysokości wzięto pod uwagę wszystkie ww. okoliczności, jak i możliwości finansowe Spółki. Orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania, tak aby jej nałożenie skutkowało w przyszłości zapobieżeniem zaistnienia podobnych sytuacji. Z drugiej strony należy też podkreślić wymiar edukacyjny i wychowawczy zastosowanego środka oraz wyrazić nadzieję, że odniesie on spodziewany skutek na przyszłość. Niniejsza kara powinna stanowić przestrożę dla Spółki na przyszłość. Poza wymiarem indywidualnym kary, należy zwrócić uwagę na jej wymiar ogólny, funkcję odstraszającą i wychowawczą w stosunku do innych uczestników rynku.

W świetle powyższych okoliczności wysokość kary ustalono na poziomie 3.500 zł (słownie: trzy tysiące pięćset złotych), co stanowi 0,6 % osiągniętego przez Spółkę w 2007r. przychodu, oraz 6 % maksymalnego wymiaru kary.

W ocenie Organu Antymonopolowego kara wymierzona w tej wysokości jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Prezes Urzędu,

kierując się potrzebą zdecydowanego przeciwdziałania stosowaniu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów uznał, że orzeczona kara powinna stanowić dolegliwość dla uczestnika niniejszego postępowania. W tym przypadku kara powinna spełnić jednak przede wszystkim funkcję prewencyjną i wychowawczą, tak aby zapobiec w przyszłości naruszeniom przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie III sentencji tej decyzji.

IV.

Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania. Niniejsze postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punkcie I i II sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną. W związku z powyższym postanowiono Spółkę obciążyć kosztami postępowania w wysokości 63 zł (słownie: sześćdziesięciu trzech złotych). Wobec powyższego orzeczono jak w punkcie IV sentencji tej decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Koszty niniejszego postępowania Spółka obowiązana jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. Nr 43, poz. 296 z późn. zm.) – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od daty jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w pkt IV niniejszej decyzji, stosownie do treści art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 1 pkt 2 Kodeksu postępowania cywilnego, należy wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

Dyrektor Delegatury
Urzędu Ochrony Konkurencji
i Konsumentów w Katowicach

Maciej Fragsztajn